

Det fastholder jeg, og det stemmer ganske nøje med det Citat, jeg nylig hørte af mit Partis Ordfører. Der er ingen Uoverensstemmelse her. Jeg synes, det ærede Medlem fra Odder kunde gøre noget nyttigere end saaledes at bestræbe sig for at konstruere Uoverensstemmelser, hvor de ikke findes.

Med Hensyn til dette Lovforslags Forhold til den sønderjyske Befolkning sagde det ærede Medlem, at man kunde ikke beklage Arbejderne dernede, hvis man blot løste Spørgsmaalet paa den Maade, Venstre ønskede det. Det er meget muligt, at selv om Invaliditetsrenteloven bliver ringere, end jeg har foreslaaet, hvad der altsaa i alle Tilfælde er Hensigten fra det ærede Medlems Side, kan det ikke derfor siges, at de kan beklage sig, for det er maaske alligevel lige saa godt som det, de nu har i Tyskland. Jeg har ikke tænkt mig — og jeg synes heller ikke, det er Aanden paa andre Omraader, hvor man beskæftiger sig med sønderjysk Lovgivning —, at det gjaldt om at holde dem nøjagtig paa samme Niveau, hvorpaa de nu er i Tyskland. Det er ikke Aanden i adskillig anden Lovgivning, hvis Behandling jeg har overværet. Tværtimod har jeg sporet en Villighed til paa mange Omraader at yde med rund Haand, saa snart det drejede sig om den sønderjyske Befolkning. Ganske vist har det i de Tilfælde, jeg tænker paa, ikke været den sønderjyske Arbejderbefolkning, det drejede sig om. Skulde det virkelig være muligt, at der er en Forskel i Følelserne, naar det drejer sig om sønderjyske Arbejdere og sønderjyske Kapitalister? Jeg vægrer mig foreløbig ved at tro, at denne Forskel virkelig tilsigtes. Men i, hvad der hidtil har foreligget i Retning af Velvillie i Lovgivning, der kostede noget, har jeg ikke sporet samme Tendens, som nu kom til Orde fra det ærede Medlem om, at her gjaldt det at slippe saa billigt som muligt, dog saaledes, at den sønderjyske Befolkning vel ikke i og for sig skulde kunne have Grund til at beklage sig over, at den var kommet til ringere Forhold, end den havde i Tyskland. Ogsaa paa Omraader, hvor det, om jeg saa maa sige, ikke kostede noget, vilde jeg ønske, at man vilde følge det tyske Eksempel. Jeg synes, jeg for nylig hørte en Forhandling om Valgretsaldren, hvor man var aldeles tilbøjelig til at indrømme, at det tyske Forbillede skulde spille nogen Rolle, hvor man ikke var betænkt paa at gaa til samme Valgretsaldre som i Tyskland, men hvor man tværtimod vilde opretholde en betydelig ugunstigere Stilling her i Danmark. Lidt Ensartethed i Behandlingen overfor Sønder-

jylland synes jeg var at anbefale, og jeg vil haabe, at man under Overvejelserne af denne Sag fortsat vil bestræbe sig derfor.

Det ærede Medlem fra Odder sagde dernæst igen noget om de kronisk syge uden dog at give mere Bevisførelse, end jeg i Forvejen kendte. Og med Paastande kan man jo ikke omstøde de gjorte Beregninger, de Beregninger, hvis Enkeltheder jeg ikke nægter maaske vil vise sig usikre, men som dog i store Træk sikkert er det Grundlag, som man med fuld Føje kan gaa ud fra. For imidlertid at vise, at han virkelig havde beskæftiget sig med Sagens Enkeltheder, vilde det ærede Medlem i Dag omtale saadanne, og da han skulde dertil, følte han straks Trang til igen at bruge nogle af de stærke Ord; han talte om, at dette Forslag viste, hvor løst og uigennemtænkt det hele var.

Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at denne Sag har jeg ganske utvivlsomt tænkt mere over end det ærede Medlem. Maaske er min Tænkeevne ringere end det ærede Medlems, det er jo en Mulighed; men at jeg har beskæftiget mig mere med Sagen og tænkt mere over den, og at der har været arbejdet med den paa mange Hænder paa en saadan Maade, at disse Paastande er aldeles urigtige, det er ganske sikkert; der er virkelig ikke hverken Løshed eller noget, der ikke er gennemtænkt. At der paa enkelte Punkter kan paavises at ville opstaa uheldige Forhold, vil altid være Tilfældet, hvor man har Aldersgrænser eller andre Grænser. Det ærede Medlem nævnedes f. Eks., at en Mand paa et eller andet Antal Aar — jeg ved ikke, om det var 53 Aar, det ærede Medlem sagde — kunde blive ugunstigere stillet i een Kommune end en Mand paa 55 i en anden Kommune. Ja naturligvis, naar man overhovedet skal opretholde slige Grænser, kan der opstaa saadanne uheldige Tilfælde, det er ganske aabenbart. Hvis vi kan blive enige om en Forbedring paa saadanne Punkter, er min Villighed dertil selvfølgelig til Stede. Men det, der er Hensigten, er jo at søge saa vidt muligt at opmuntre Folk til i vid Udstrækning at gaa ind i Sygekasserne. Det er Tanken, hvis disse Love gennemføres, at aabne Adgang for alle dem — ogsaa over den Aldersgrænse, som senere vil blive bestemt i de enkelte Vedtægter —, der hidtil har været afskaarne fra at blive Medlemmer af Sygekasserne, saaledes at de i en vis Periode kan indmelde sig, og dernæst at fastsætte en Aldersgrænse, som ikke maa være mindre end 50 Aar. Men hvad enten nu Grænsen bliver den ene eller den anden, om den